

การเขียนสร้างสรรค์: ลักษณะการใช้ถ้อยคำและประเภทการเขียน

Creative Writing: Use of Words and Types of Writing

พิชญาวี ทองกลาง¹ / Phitchayawee Thongklang¹

¹สาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครราชสีมา

¹Thai Language Program Faculty of Humanities and Social Sciences,

Nakhon Ratchasima Rajabhat University.

Nakhon Ratchasima 30000, Thailand

Email: phitchayawee@gmail.com

Abstract

This academic article aims to synthesize the creative writing books in terms of words using and types of writing. The data synthesized are the contents in 5 books; Creative writing by Chana Wetchakun, Creative writing by Bunsanoe Triwiset, Creative writing for education and career by Thawan Matcharat, Creative writing for printing media by Kesinee Chuthawichit, and Creative writing in Journalism by Pranee Surasit. This study was divided into 3 parts; Creative writing, Use of words, and Types of creative writing. The result of this study found that the creative writing should be exotic, artful, unique and imaginative. The use of words found that creative writing should use various, melodious, rhetorical, and correct words. And the type of writing found that there are 9 types of creative writing; diary, essay, tale, short story, novel, poetry, drama script, documentary and article. The researcher uses all of these three parts as a guideline in order to make researcher's creating writing to be distinguished and remarkable.

Keyword : Writing, Creative writing, Use of words, Type of creative writing

บทคัดย่อ

บทความวิชาการนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ทางด้านการใช้ถ้อยคำและประเภทการเขียน ข้อมูลที่นำมาสังเคราะห์ได้มาจากหนังสือ จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ ของชนะ เวชกุล หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ ของ บุญยแสนอ ตริวิเศษ หนังสือการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ ของ ถวัลย์ มาศจรัส หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์ ของ เกศินี จุฑาวิจิตร และหนังสือการเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์ ของ ปราณี สุรสิทธิ์ โดยแบ่งการศึกษาออกเป็น 3 ประเด็น ได้แก่ ลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ การใช้ถ้อยคำ และประเภทการเขียนสร้างสรรค์ ผลการสังเคราะห์ลักษณะการเขียนสร้างสรรค์พบว่าการเขียนสร้างสรรค์ควรมีความแปลกใหม่ มีศิลปะ มีเอกลักษณ์ และมีจินตนาการ ด้านการใช้ถ้อยคำพบว่าการสร้างสรรค์งานเขียนควรใช้การหลากคำ ใช้คำที่ไพเราะ ใช้ภาษาภาพพจน์ และใช้คำให้ถูกต้อง ส่วนประเภทการเขียนสร้างสรรค์พบ 9 ประเภท ได้แก่ บทกวีประจำวัน เรียงความ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย กวีนิพนธ์ บทละคร สารคดี และบทความ จากการสังเคราะห์ทั้ง 3 ประเด็น ผู้เขียนสามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองให้มีความเด่นชัดและน่าสนใจได้

คำสำคัญ : การเขียน, การเขียนสร้างสรรค์, การใช้ถ้อยคำ, ประเภทการเขียนสร้างสรรค์

บทนำ

การเขียนสร้างสรรค์เกิดจากการแสดงความคิดริเริ่มอย่างมีศิลปะ แปลกใหม่ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว ผู้เขียนจะถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกออกมาอย่างมีอิสระ เพื่อให้ผู้อ่านได้รับความรู้ ความรู้สึก เกิดภาพพจน์ และความเพลิดเพลินไปกับความไพเราะและสละสลวยของภาษา การเขียนเชิงสร้างสรรค์จึงควรมีเทคนิคการเรียบเรียงภาษาให้เป็นศิลปะ โดยการแสดงออกถึงความงดงามความประณีตจากความคิดของผู้เขียน การใช้ภาษาเพื่อสร้างสรรค์งานเขียนจึงมีความจำเป็น เพราะต้องถ่ายทอดความคิดและความรู้สึกของผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านได้อย่างน่าสนใจ ผู้เขียนงานสร้างสรรค์จึงต้องอาศัยการสังสมประสบการณ์ ความรู้ ความรู้สึกและอารมณ์ สร้างสรรค์งานเขียนให้เป็นศิลปะทำให้ผู้อ่านเกิดความสุขสนานและความพึงพอใจในงานเขียน เป็นศิลปะแห่งการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านงานเขียนได้รับอรรถรสจากตัวหนังสือ ซึ่งถ้างานเขียนใดผู้อ่านได้รู้และรับรู้แล้วเกิดความรู้สึก เกิดความสะเทือนใจ

ทำให้ต้องไตร่ตรอง ทบทวน หรือเกิดความรู้สึกรู้สึกอื่น ๆ อย่างหลากหลาย แสดงให้เห็นว่างานเขียนนั้นคืองานเขียนสร้างสรรค์ (Matcharat. 2009 : 8)

การเขียนสร้างสรรค์จึงเป็นการประมวลความคิด การรับรู้หรือวิธีการปฏิบัติสิ่งต่าง ๆ ความคิดที่สร้างสรรค์ขึ้นใหม่นี้จะมีประโยชน์ แหวกแนว แปลกใหม่ สวยงาม มีคุณค่า และแตกต่างจากลักษณะเดิม ดังที่ Triwiset (2011 : 4) กล่าวว่าเขียนเชิงสร้างสรรค์เป็นงานเขียนทั้งร้อยแก้ว ร้อยกรอง สารคดี และบันเทิงคดี ที่ผู้เขียนมุ่งแสดงความคิดคำนึง และจินตนาการของตน ด้วยสำนวนภาษาสละสลวย กลวิธีการเขียนไม่มีขอบเขตจำกัด การแสดงออกในทุกองค์ประกอบเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัวของผู้เขียนและงานเขียนนั้นต้องมีคุณค่าทางอารมณ์และสติปัญญา

บทความวิชาการนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อสังเคราะห์หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ด้านการใช้ถ้อยคำและประเภทการเขียน โดยการสังเคราะห์จากหนังสือ จำนวน 5 เล่ม ได้แก่ หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ ของชนะ เวชกุล หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ของบุญยแสนอ ตรีวิเศษ หนังสือการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ ของถวัลย์ มาตจรัส หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์ ของเกศินี จุฑาวิจิตร และหนังสือการเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์ ของปราณี สุรสิทธิ์ เพื่อสังเคราะห์ลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ การใช้ถ้อยคำ และประเภทการเขียนสร้างสรรค์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองต่อไป

ลักษณะการเขียนสร้างสรรค์

จากการศึกษาหนังสือของ Chuthawichit (2009); Wetchakun (1981) และ Matcharat (2009) ได้กล่าวถึงลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ที่จะสามารถนำไปเป็นแนวทางในการเขียนได้ โดย Chuthawichit (2009 : 8 – 9) กล่าวว่า การเขียนสร้างสรรค์คือการสร้างความคิดและจินตนาการซึ่งแสดงออกมาในรูปขององค์ประกอบ ต่าง ๆ ได้แก่ ความใหม่ แปลกและแตกต่าง การผสมผสานอย่างเหมาะสมระหว่างเนื้อหากับรูปแบบ การแสดงถึงอัตลักษณ์ของผู้เขียน การตีความที่หลากหลาย และการสร้างจิตสำนึกต่อสังคม ส่วน Wetchakun (1981 : 35) ยังได้กล่าวว่าการเขียนสร้างสรรค์ควรมีจินตนาการ มีสำนวนภาษาดี และให้คุณค่าทางจิตใจ ซึ่งกล่าวได้ว่าความคิด จินตนาการ สำนวนภาษาต้องมีลักษณะแปลกใหม่ ไม่ลอกเลียนแบบใคร ดังนั้นในการสร้างสรรค์งานเขียนผู้เขียนควรเกิดแนวคิดที่แปลกใหม่ เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความสะเทือนอารมณ์ เกิดความเพลิดเพลินและ

จินตนาการที่สร้างสรรค์ โดยการเลือกสรรคำที่บ่งบอกความคิดให้ตรงใจผู้เขียนและกระทบใจผู้อ่าน เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกคล้อยตามงานเขียนนั้น นอกจากนี้ Matcharat (2009 : 4) ยังกล่าวด้วยว่าการเขียนสร้างสรรค์เป็นงานที่แสดงให้เห็นถึงความคิดสร้างสรรค์ของผู้เขียนที่เขียนด้วยสำนวนภาษาที่มีลักษณะเฉพาะเป็นของตนเอง หรือมีรูปแบบการเขียนที่มีความแปลกใหม่ มีคุณค่าและเป็นที่ยอมรับของสาธารณชน

จากการสังเคราะห์หนังสือดังกล่าวทำให้พบลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ซึ่งควรมี **ความแปลกใหม่** โดยควรมีประสบการณ์ ความนึกคิด ความเห็นหรือมีจินตนาการของตนเอง มีท่วงทำนองการเขียนที่แปลกใหม่ตามสำนวนและลีลาเฉพาะตัว ไม่อยู่ในกรอบเกณฑ์การเขียนที่กำหนด การเขียนเชิงสร้างสรรค์ควรมีความแตกต่างจากแนวการเขียนข่าว การเขียนรายงาน หรือการดัดแปลงงานเขียนทั่วไปให้มีความแตกต่าง จนทำให้ผู้อ่านไม่สามารถเดางานเขียนได้ ใช้รูปแบบการเขียนที่เหมาะสม น่าสนใจ และควรเป็นงานเขียนที่แสดงถึงเจตนาให้เห็นแง่มุมบางสิ่งบางอย่างตามจินตนาการและความรู้สึกอย่างอิสระ **มีศิลปะ** โดยการใช้ถ้อยคำได้อย่างสละสลวย สื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย ใช้คำสร้างจินตนาการและภาพพจน์แก่ผู้อ่าน มีความประณีตในการเรียบเรียงถ้อยคำให้งดงาม ใช้ถ้อยคำแสดงอารมณ์ความรู้สึกที่น่าประทับใจ รวมทั้งการให้ข้อคิดที่ได้ทั้งความรู้ต่าง ๆ จากงานเขียน **มีเอกลักษณ์** การเขียนไม่จำเป็นต้องยึดตามฉันทลักษณ์หรือรูปแบบการเขียนตามแผนที่กำหนด แต่ควรเขียนให้แหวกกฎเกณฑ์ สร้างเอกลักษณ์การเขียนให้เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล อาจนำเค้าโครงเรื่องเดิม หรือแรงบันดาลใจจากการสร้างสรรค์งานของผู้อื่น แล้วนำมาดัดแปลง ปรับปรุงแก้ไข ให้เป็นแนวความคิดของตนเองเพื่อสร้างสรรค์ให้กลายเป็นงานใหม่ เกิดจากความคิดสร้างสรรค์ของตนเองโดยไม่ลอกเลียนแบบงานเขียนผู้อื่น **มีจินตนาการ** ต้องใช้จินตนาการหรือความคิด เพื่อเขียนให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้อยตาม โดยต้องสร้างภาพให้แจ่มชัดในการเรียบเรียงเรื่องราว เพื่อให้ผู้อ่านเกิดความเพลิดเพลิน

การใช้ถ้อยคำ

การใช้ภาษาสร้างสรรค์งานเขียนควรเน้นการหลากคำ การใช้คำที่ไพเราะ การใช้ภาษาภาพพจน์ รวมทั้งการใช้คำให้ถูกต้องทั้งทางด้านตัวสะกด การันต์ เพื่อสร้างสรรค์งานเขียนให้น่าสนใจจึงควรเลือกสรรถ้อยคำต่าง ๆ มาใช้ได้อย่างเหมาะสม ซึ่งจากการสังเคราะห์หนังสือของ Wetchakun (1981); Surasit (2006) และ Chuthawichit (2009) ทำให้พบการใช้ถ้อยคำในลักษณะต่าง ๆ ดังนี้

การหลากคำ เป็นการใช้คำที่แปลกแตกต่างออกไป การหลากคำเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่นักเขียนใช้เพื่อทำให้ภาษาที่ตนเขียนสละสลวยน่าอ่าน การศึกษาวิธีการหลากคำจึงมีประโยชน์สำหรับผู้ประสงค์จะสร้างสรรค์งานเขียนของตนให้มีคุณภาพ การหลากคำควรเริ่มจากการรวบรวมคำและการพิจารณาคำต่าง ๆ ได้แก่ คำต่าง คำคล้าย คำง่าย คำยาก ทั้งนี้การหลากคำเกิดจากการสะสม ที่ได้จากการอ่านมาก ๆ คำใดข้อความใดสะดุดตาก็ควรจดบันทึกเก็บไว้ จากการสังเคราะห์หนังสือพบว่าการหลากคำเป็นการหาคำที่มีความคล้ายคลึงกันมาสลับเปลี่ยน เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำกัน ซึ่งถ้าใช้คำซ้ำ ๆ กันจะทำให้ข้อความไม่ไพเราะ แต่หากรู้จักใช้การหลากคำจะทำให้งานเขียนน่าอ่านมากยิ่งขึ้น เช่น “คนทั้งกลุ่มรับคำสั่งด้วยการหันกลับ มุ่งหน้าเดินสู่ทะเลหญ้าอย่างเงียบ ๆ ไม่มีใครพูดคุยกัน ลมพัดหวีดหวิว แทรกเสียงสวบสาบ เมื่อเหยียบย่ำลงไปพงหญ้า แล้วกลิ่นหายไปในความเงียบของท้องทุ่งกว้างใหญ่” คำว่าทะเลหญ้าและท้องทุ่งกว้างใหญ่เป็นคำที่มีความหมายเดียวกัน แต่ไม่เลือกใช้คำเดียวกันเพราะเสียงมาใช้ทะเลหญ้าซึ่งให้ภาพความเว้งว้างกว้างใหญ่ของทุ่งหญ้าเช่นเดียวกันท้องทุ่งกว้างใหญ่ (Surasit, 2006: 52)

การใช้คำที่ไพเราะ เป็นการสร้างสรรค์โดยใช้คำที่สัมผัสได้ถึงความสละสลวยและความไพเราะ จากการสังเคราะห์ทำให้พบลักษณะการใช้คำซ้ำ ซึ่ง Chuthawichit (2009 : 98 - 101) ได้กล่าวว่า**การใช้คำซ้ำ**หรือข้อความซ้ำเป็นการอธิบาย ขยายความหรือเพื่อสื่อความหมายว่าเพิ่มมากขึ้น เพื่อตอกย้ำความหมายและความรู้สึกให้ตึงแน่นในความทรงจำของผู้อ่าน เช่น “แล้วทั้งสองก็เริ่มทะเลาะกัน แล้วทั้งสองก็เริ่มทะเลาะกันรุนแรงขึ้น แล้วทั้งสองก็เริ่มทะเลาะกันรุนแรงขึ้นเรื่อย ๆ”

นอกจากนี้ Surasit (2006 : 53) ยังกล่าวว่าถ้าต้องการใช้คำซ้ำ ก็ควรใช้อย่างมีศิลปะ เพื่อเพิ่มน้ำหนักข้อความให้เด่นชัดขึ้น แม้ว่าการใช้คำซ้ำในที่ใกล้กันจะให้น่าเบื่อ แต่ถ้าใช้อย่างมีศิลปะก็จะช่วยเพิ่มความน่าสนใจได้ การใช้คำซ้อนซึ่งเป็นการนำคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือเป็นไปในแนวทางเดียวกันมาซ้อนกัน ทำให้เกิดความหมายใหม่ ช่วยทำให้ความหมายของคำเดิมมีความชัดเจนมากขึ้น มีทั้ง**การใช้คำซ้อน**แสดงสภาพของเหตุการณ์ คำซ้อนแสดงอารมณ์ความรู้สึก คำซ้อนแสดงอาการ เช่น “พวกเรารู้สึกใจหาย หวันไหวระทึกกระทบเมื่อท้องฟ้าเริ่มมีดสนทจนเกือบจะมองไม่เห็นหน้ากัน” เป็นลักษณะของการใช้คำซ้อนแสดงความรู้สึก **การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน** เช่น มะนาวหวาน ประตูปิดตาย ศัตรูคือยาแก้ลม ความตายคือการเริ่มต้น

การใช้ภาษาภาพพจน์ เป็นกลวิธีหนึ่งที่จะช่วยทำให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ และมีอารมณ์ร่วมไปกับงานเขียนได้ ภาพพจน์จึงเป็นการใช้ถ้อยคำที่ทำให้เกิดภาพในใจ โดยใช้กลวิธีหรือชั้นเชิงในการเรียบเรียงถ้อยคำให้มีพลังที่จะสัมผัสอารมณ์ของผู้อ่านจนเกิดความประทับใจ เกิดความเข้าใจลึกซึ้งและเกิดอารมณ์สะท้อนใจมากกว่าถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา จากการสังเคราะห์พบ**การใช้สัญลักษณ์**ในการเขียน ซึ่ง Chuthawichit (2009 : 103 - 104) กล่าวว่า การใช้สัญลักษณ์ต้องใช้การถอดความและตีความหมาย เช่น “การอยู่อย่างสุขขที่มีชีวิต ย่อมดีกว่าการอยู่อย่างสิงโตที่ตายแล้ว” ซึ่งผู้อ่านต้องตีความหมายของ “สิงโต” และ “สุขข” ในความหมายที่ลึกกลงไป **การใช้บุคลาธิษฐาน** เป็นการสมมุติให้สิ่งที่ไม่ใช่คนให้มีปฏิกิริยาแบบคน สามารถพูดและโต้ตอบได้ เช่น “ดาวกะพริบ ตายเขาเราหรือดาวอ้อย” “ทะเลไม่เคยหลับใหล เธอตอบได้ไหม โฉนจริงตื่น” “ฟ้าคงสนใจคงดีใจที่ได้เห็นเราเลิกรา”

การใช้คำให้ถูกต้อง เป็นลักษณะการใช้คำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ซึ่งจากการสังเคราะห์หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ พบว่าการใช้คำให้ถูกต้องนั้นควรเลือกใช้คำต่างๆ สั้นๆ กะทัดรัด สละสลวย ให้ความชัดเจน มุ่งไปสู่ความหมาย ไม่อ้อมค้อม เพื่อสร้างความประทับใจแก่ผู้อ่าน ทั้งนี้ผู้เขียนควรรอบรู้ลักษณะของคำอย่างลึกซึ้ง สังเกตการใช้คำในลักษณะต่างๆ เช่น คำเกี่ยวกับความรัก เกลียด โกรธ ตื่นเต้น หวาดกลัว ตกใจ ดีใจ เศร้า เพราะคำเหล่านี้จะแสดงความรู้สึกโดยเฉพาะ เมื่อนำมาใช้จะได้เหมาะสมกับเรื่อง (Wetchakun, 1981 : 11) ส่วน Surasit (2006 : 50) พบว่าการใช้ภาษาที่พึงระมัดระวังในการเขียนได้แก่ การใช้คำสูง คำต่ำ คำหยาบ คำละเอียด และคำคะนอง เพราะคำเหล่านี้ผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำให้เหมาะสมกับฐานะของบุคคล ระดับการใช้ภาษา และคำนึงถึงการใช้คำให้ตรงความหมาย ใช้คำที่มีน้ำหนัก ใช้คำให้ถูกต้องตามตำแหน่งหน้าที่ เรียงลำดับคำให้ถูกต้อง และไม่ควรใช้คำฟุ่มเฟือย นอกจากนี้การใช้คำไม่ควรผูกประโยคให้ยืดยาว ไม่ควรใช้คำกริยาหลายตัวในประโยคเดียวกัน ไม่ควรจบประโยคอย่างห้วน ๆ ไม่ควรใช้คำบุพบทและคำสันธานโดยไม่จำเป็น และไม่ควรรู้สำนวนต่างประเทศ (Wetchakun, 1981 : 15 -16)

ประเภทการเขียนสร้างสรรค์

จากการสังเคราะห์หนังสือของ Wetchakun (1981); Surasit (2006) Chuthawichit (2009); Matcharat (2009) และ Triwiset (2011) พบว่าการเขียน

สร้างสรรค์มีหลากหลายประเภท ได้แก่ บทกวีประจำวัน เรียงความ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย กวีนิพนธ์ บทละคร สารคดี และบทความ ซึ่งประเภทงานเขียนในลักษณะต่าง ๆ นี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานการเขียนของตนเองได้ ดังรายละเอียด

บันทึกประจำวัน หรือที่เรียกว่าอนุทิน เป็นการเขียนเล่าเหตุการณ์สำคัญที่นาสนใจในแต่ละวันที่เกิดขึ้นกับตัวเอง ครอบครัว สังคม ประเทศชาติ ตลอดจนความคิดใหม่ ๆ คติธรรม ปรัชญา ความรู้สึก หรืออารมณ์ของตนเองต่อเหตุการณ์นั้นแล้วบันทึกตามความเป็นจริงที่เกิดขึ้น จึงต้องอาศัยศิลปะการเขียนเพื่อทำให้บันทึกน่าอ่านและมีคุณค่า ซึ่งเป็นการฝึกทักษะในการใช้ภาษาเป็นสิ่งที่จะช่วยทำให้การเขียนดีขึ้นได้ และยังเป็นประโยชน์สำหรับการเขียนเรียงความ เรื่องสั้น และนวนิยายได้ในภายหลัง (Wetchakun, 1981 : 29)

เรียงความ เป็นเครื่องมืออันสำคัญสำหรับการแสดงความรู้สึก ความต้องการ ความคิดให้ผู้อื่นทราบ ซึ่ง Wetchakun (1981 : 59 - 61) กล่าวว่า การเขียนเรียงความจะเน้นลักษณะการแต่งที่แสดงการกระทำ ซึ่งผู้เขียนต้องกำหนดจุดมุ่งหมาย วางโครงเรื่อง เขียนให้มีเอกภาพ จัดลำดับเรื่อง โดยแบ่งออกเป็นเชิงสาระและเชิงปิกนกะ นอกจากนี้ Matcharat (2006 : 65 -66) ได้กล่าวว่า เรียงความเป็นการเขียน การแต่งความที่นำคำมาประกอบแต่งเป็นเรื่อง หรือการแต่งหนังสือที่ใช้พูด โดยใช้ความเรียงเป็นรูปแบบการเขียนหรือการนำเสนอ โดยกำหนดการเขียนเรียงความที่เป็นสากล ได้แก่ คำนำ เนื้อเรื่อง และสรุปเรื่อง ทั้งนี้ การเขียนเรียงความนั้นความจริงไม่จำเป็นต้องเขียนเป็นเรื่องราวที่เขียนเป็นตัวหนังสือ แต่อาจเป็นการพูดจา สนทนา ปาฐกถา ไม่ว่าจะพูดด้วยปากหรือเขียนเป็นตัวอักษร หากไม่มีหลักการเขียนเรียงความก็จะทำให้เกิดความเข้าใจยาก และเกิดความคลาดเคลื่อนได้

นิทาน เป็นงานเขียนที่มีขนาดสั้น ๆ จนถึงขนาดยาว ทั้งยังเป็นเรื่องที่ใช้จินตนาการทำให้การเขียนนิทานไม่มีข้อจำกัดเหมือนงานเขียนประเภทอื่น ๆ การเขียนนิทานให้สนุก มีสาระ และน่าติดตามจึงอยู่ที่การกำหนดโครงเรื่องเป็นสำคัญ และโครงเรื่องนั้นต้องเน้นไปในเรื่องของความบันเทิง และตามมาด้วยสาระรวมทั้งสิ่งที่ผู้เล่าต้องการสอดแทรกให้ผู้ฟังนำไปขบคิด (Matcharat, 2009 : 176) และนิทานสามารถจำแนกได้อีกหลากหลาย ได้แก่ เทพนิทาน นิทานชีวิต นิทานวีรบุรุษ นิยายประจำถิ่น นิยายอธิบายเหตุ ตำนาน นิทานสัตว์ และนิทานมุกตลก

เรื่องสั้น เป็นการเขียนบันเทิงคดีที่ให้ความเพลิดเพลิน จึงทำให้ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ในการเขียนเรื่องสั้นจึงควรศึกษาหลักเกณฑ์ต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการ

เขียนให้เหมาะสมกับตนเอง ซึ่ง Wetchakun (1981 : 75 - 76) ได้กล่าวว่าเรื่องสั้นเป็นเรื่องอ่านเล่นจบภายใน 1 ชั่วโมง และเรื่องนั้นเต็มไปด้วยความรื่นรมย์ ไม่จำกัดว่าต้องมีตัวตน ไม่จำเป็นต้องซาบซึ้ง ไม่จำเป็นต้องสนุกสนาน แต่อาจเป็นเรื่องน่าสะพรึงกลัว น่าสังเวช

ส่วน Surasit (2006 : 311) ได้กล่าวว่าเรื่องสั้นมีการเปลี่ยนแปลงมาจากนิทานและได้นำแนวคิดตะวันตกมาประสมประสานจึงเป็นเรื่องสมมุติ ที่มีลักษณะสมจริง เป็นการสร้างสรรค์อย่างหนึ่งที่ผู้เขียนแสดงแนวคิดผ่านตัวละคร ตามพฤติกรรมที่ผู้เขียนกำหนด การเขียนเรื่องสั้นจึงควรมีตัวละครที่มีบทบาทสำคัญเพียงตัวเดียว ต้องมีจินตนาการหรือมโนภาพให้ผู้อ่านได้คล้อยตาม มีการผูกเรื่องให้ผู้อ่านได้ฉงนและสนใจ มีการเขียนที่รัดกุม ใช้คำน้อยแต่ได้ความมากเพื่อทำให้ผู้อ่านเกิดอารมณ์และความรู้สึกเมื่ออ่านจบ และ Matcharat (2009 : 201) กล่าวว่าเรื่องสั้นเป็นงานเขียนสร้างสรรค์ในรูปของบันเทิงคดีที่เสนอความคิดสำคัญเพียงอย่างเดียว เหตุการณ์เดียวในเวลาจำกัด

นอกจากนี้ Triwiset (2011 : 148) ได้กล่าวว่าเรื่องสั้นมีลักษณะการเขียนแบบบันเทิงคดีขนาดสั้น ไม่กำหนดความยาว มีลักษณะเด่นในการนำเสนอแก่นเรื่องเพียงประการเดียว ตัวละครมีน้อย ใช้ฉากและเวลาจำกัด

นวนิยาย เป็นการเขียนที่เรียกว่าเรื่องสมมุติ เพราะผู้เขียนต้องใช้จินตนาการในการเขียนและมีศิลปะในการนำเสนอที่น่าสนใจ ซึ่ง Chuthawichit (2009 : 330 - 335) ได้กล่าวถึงแนวทางในการเขียนที่ควรเริ่มจากสุภาชิตหรือคำพังเพยเพราะเป็นวิธีที่ง่ายที่สุด นำมาตีความและผูกเป็นเรื่องเพื่อนำเสนอ นำความสะเทือนใจไปทีละประสพด้วยตนเองหรือได้ยินมาเป็นแรงบันดาลใจในการเขียน จากนั้นแสวงหาแง่มุมจากประสบการณ์ชีวิตมานำเสนอ ศึกษาค้นคว้าให้รู้แจ้งเห็นจริงเพื่อนำมาพัฒนาการเขียน คิดหรือเห็นอย่างไรเขียนให้ได้อย่างนั้นเพื่อให้อ่านได้อินและได้สัมผัส

นอกจากนี้ Wetchakun (1981 : 154 -155) ได้กล่าวถึงนวนิยายสั้นว่าเป็นการเขียนบันเทิงคดีที่มีลักษณะเหมือนกับนวนิยายเพียงแต่มีความสั้นกว่า มีโครงเรื่องแนวคิด ตัวละคร ฉาก บทสนทนา ผู้เขียนต้องมีความชัดเจนในการจินตนาการของเรื่องอย่างมีศิลปะ เพื่อโน้มน้าวอารมณ์ผู้อ่านให้เกิดความรู้สึกสนุกสนานและเกิดสติปัญญา

กวีนิพนธ์ เป็นงานเขียนที่ครอบคลุมคำประพันธ์ตั้งแต่กาพย์ กลอน โคลง ฉันท์ ร่าย ทั้งหมด การเขียนกวีนิพนธ์จะทำให้เกิดจินตนาการด้วยการใช้ถ้อยคำ มีเสียงและจังหวะที่ไพเราะ ให้ความนึกคิดที่ลึกซึ้ง เกิดความสะเทือนใจ และช่วยจดจำเรื่องราวได้ดียิ่งขึ้น ซึ่ง Wetchakun (1981: 149) ได้กล่าวถึงการเขียนกลอนเปล่านั้นเป็นการเขียนกวีนิพนธ์

รูปแบบใหม่แบบหนึ่ง ที่มีการเขียนไม่ยึดตามฉันทลักษณ์ มีอิสระในการเขียน ลักษณะการเขียนจะเป็นวรรค ๆ คล้ายกลอนแต่ไม่ค่านิ่งเรื่องสัมผัส และไม่จำกัดวรรค การเขียนจึงผสมกันระหว่างร้อยแก้วและร้อยกรอง สิ่งสำคัญคือเน้นแนวคิดของผู้เขียนที่เกิดจากประสบการณ์

ส่วน Surasit (2006 : 348 - 353) ได้กล่าววาทกวีที่แยกออกจากไพเราะย่อมก่อให้เกิดความซาบซึ้ง สะเทือนใจ และมีองค์ประกอบที่สร้างความไพเราะงดงามให้แก่บทกวี โดยการเลือกสรรคำมาใช้ที่เหมาะสม ใช้คำที่มีความหมายลึกซึ้งสะเทือนอารมณ์ สูงส่ง มีสง่า ด้วยรูปและเสียงเป็นพิเศษ คำที่เลือกมาควรมีเสียงเสนาะให้ความรู้สึกที่งดงาม เป็นการใช้เสียงให้เป็นจังหวะสูงต่ำหนักแน่น ท่วงทำนองของคำที่จัดวางไว้เป็นวรรคตอน ใช้คำที่สื่อความหมายที่ความลึกซึ้งกินใจที่จะช่วยสร้างสรรค์ด้านอารมณ์ โน้มนำใจให้ผู้อ่านมีอารมณ์ร่วม และเนื้อความต้องให้แง่คิดเชิงสร้างสรรค์ทั้งรสคำและรสความต้องกลมกลืนกัน นำเสนอเนื้อหาที่มีคุณค่าทางความคิด ผู้อ่านได้คิดในเชิงสร้างสรรค์ที่จะยกระดับจิตใจ และคุณค่าความเป็นคนให้สูงขึ้น ทั้งในส่วนตัวและในทางสังคม

Matcharat (2009 : 235 - 239) ได้กล่าวว่าการเขียนกวีนิพนธ์เป็นการเขียนคำประพันธ์เชิงสร้างสรรค์ด้วยการใช้ถ้อยคำอันไพเราะทั้งเนื้อหา สาระ มีท่วงทำนองของเสียงสัมผัสความหมาย และให้orroธรอันสุนทรียจับใจแก่ผู้อ่านและผู้ฟัง โดยเฉพาะการเขียนกลอนเป็นงานเขียนเชิงสร้างสรรค์ยอดนิมเพราะนักเขียนที่มีชื่อเสียง มักจะเริ่มต้นจากการเขียนกลอน จากนั้นจึงสร้างสรรค์ผลงานที่มีคุณค่าออกไป ประกอบด้วย กลอนสี่ กลอนหก กลอนสุภาพหรือกลอนแปด นอกจากนี้ Triwiset (2011 : 178) ได้สรุปวาทกวีที่มีคุณค่าต้องมีความสมบูรณ์ด้วยหลัก 3 คือ มีความคิดดี มีการแสดงความคิดออกมาดีเข้าใจผู้อ่านผู้ฟัง และมีรูปงามคือมีเสียงไพเราะ ทำให้เกิดทางสุนทรียภาพ

บทละคร เป็นงานเขียนประเภทที่ต้องใช้กลวิธีการเขียนและจินตนาการอย่างสูง เพราะต้องนำไปใช้แสดงให้ผู้ดูละครได้เข้าใจภาษาท่าทางและภาษาคำพูดตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง จึงเป็นการสื่อความหมายให้ผู้ชมได้รับความบันเทิง และมโนภาพต่าง ๆ ผู้เขียนจึงควรคำนึงถึงเครื่องตกแต่งฉาก การแต่งกายตัวละคร และการแสดงออกที่เหมาะสมจนทำให้ผู้ดูเห็นว่าเป็นเรื่องจริง โดยอาศัยองค์ประกอบต่าง ๆ ได้แก่ โครงเรื่อง ตัวละคร ฉาก และบทสนทนา ซึ่งตัวละครต้องแสดงบุคลิกภาพได้เด่นชัด สัมพันธ์กับโครงเรื่อง ฉากก็ลำดับและจัดได้เหมาะสมกับเหตุการณ์ บทสนทนาที่ใช้ประโยคสั้น ๆ เข้าใจง่าย ต้องเลือกใช้คำที่สื่อความหมายได้แจ่มแจ้ง (Wetchakun, 1981 : 131)

สารคดี เป็นงานเขียนที่มุ่งให้ผู้อ่านได้รับรู้เรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น การเขียนจึงควรให้น่าอ่านชวนติดตาม โดยมีองค์ประกอบที่ชัดเจน ไม่สับสน และมีส่วนประกอบคล้าย การเขียนเรียงความคือมีคำนำ เนื้อเรื่อง และสรุปเรื่อง ซึ่ง Surasit (2006 : 259 - 260) กล่าวว่า การเขียนสารคดีเป็นเรื่องสร้างสรรค์ที่มุ่งให้ความบันเทิงและให้ข่าวสารเกี่ยวกับ เหตุการณ์ปัจจุบัน สถานการณ์ หรือแง่มุมชีวิตที่น่าสนใจแก่ผู้อ่าน ดังนั้น ลักษณะของ สารคดีจึงควรมีความคิดสร้างสรรค์นำเสนอเรื่องราวที่แปลกน่าสนใจ มีความเป็นอัตวิสัยที่สามารถบรรยายถ่ายทอดอารมณ์ ความรู้สึก ความนึกคิด โดยใช้ภาษาที่เหมาะสม มีสาระให้ แก่คิดอย่างนึกไม่ถึง มีความบันเทิงเพราะได้รับความเพลิดเพลินจากการอ่านเรื่องเบาสมอง ผ่อนคลายความเครียดและซาบซึ้งไปกับภาษา แต่การเขียนสารคดีไม่จำเป็นต้องมีความ บันเทิงทุกเรื่องขึ้นอยู่กับประเภทสารคดี และไม่ล่าสมัย รวดเร็วทันต่อเหตุการณ์

ส่วน Chuthawichit (2009 : 262 - 264) ได้กล่าวว่า การเขียนสารคดีนั้น ผู้เขียน ต้องเชื่อมโยงองค์ประกอบต่าง ๆ เข้าด้วยกันอย่างกลมกลืน ได้แก่ เนื้อหาต้องกระชับความ สนใจของผู้อ่าน ตอบสนองความอยากรู้อยากเห็น เพราะจะเป็นความน่าสนใจที่สารคดีต้อง ตอบสนองแก่ผู้อ่าน การให้แก่มุมมองใหม่ ๆ และโน้มแนวโน้มในทางสร้างสรรค์ เน้น การสร้างจิตสำนึกต่อสังคมส่วนร่วม การอนุรักษ์วัฒนธรรมไทย ที่มีอารมณณ์และความรู้สึก สอดแทรก สิ่งเหล่านี้จะเป็นจุดเร้าสำคัญที่ทำให้ผู้อ่านเกิดความสำนึก และตระหนักในเรื่อง ที่กล่าวถึง และการใช้ภาษาต้องสละสลวย มุ่งเน้นให้เกิดรส ซาบซึ้งกินใจ แต่คำนึงถึงความ ถูกต้องตามหลักการเขียน ซึ่งผู้เขียนต้องสร้างสรรค์ว่าจะใช้ภาษาอย่างไร เรียบเรียงอย่างไร ให้อ่านแล้วเห็นภาพที่ต่อเนื่อง ชวนติดตาม เป็นภาพที่มีชีวิต เข้าใจงาน สนใจและอ่านสนุก โดยจะอาจเน้นการใช้ภาพพจน์

Matcharat (2009 : 244 - 246) กล่าวว่า การเขียนสารคดีเป็นงานเขียนที่ยึด เรื่องราวจากความเป็นจริงนำมาเขียน เพื่อแสดงความรู้ ความจริง ความคิดเห็น ด้วยการ จัดระเบียบความคิดในการนำเสนอ ผสมผสานในการถ่ายทอดต่ออารมณ์ของผู้อ่าน เพื่อให้เกิดคุณค่าทางปัญญา สารคดีจึงเป็นประเภทของงานที่แต่งขึ้น เพื่อให้ผู้อ่านได้รับรู้ และต้องใช้ภาษาสำนวนที่คมคายให้ชวนติดตาม ซึ่งมีเนื้อเรื่องที่เกี่ยวข้องกับบุคคล ภูมิศาสตร์ ประวัติศาสตร์ วิทยาศาสตร์ การเดินทางท่องเที่ยว การอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แนะนำกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งสถานที่สำคัญในแต่ละท้องถิ่น และเน้นการเขียนให้มีเอกภาพ สัมพันธ์ภาพ และสารัตถภาพ

นอกจากนี้ Triwiset (2011 : 208 - 224) ได้เสนอกระบวนการเขียนสารคดีที่ประกอบด้วย 3 ส่วน ได้แก่ ส่วนนำเรื่องเป็นการเปิดเรื่องด้วยกลวิธีการบอกเจตนา ความคิด แนวคิด เปิดด้วยการให้คำจำกัดความ เปิดด้วยการอธิบายขอบเขตความสำคัญ ใช้บทสนทนา การตั้งคำถาม การให้ความเดิม ใช้บทประพันธ์ ใช้การเปรียบเทียบ การอธิบายภาพในเชิงพรรณนา การใช้ประโยคเชื่อมข้อความเข้าสู่เนื้อเรื่อง การตั้งข้อสังเกต การกล่าวสรุปประเด็น ใช้ถ้อยคำกระชับความรู้สึก ใช้ถ้อยคำบรรยาย ใช้คำพังเพย สุภาพศติ คำคม คำขวัญ ส่วนเนื้อเรื่องสามารถลำดับความตามความสำคัญ ตามเหตุการณ์ จากเหตุไปสู่ผล จากใกล้ไปสู่ไกลตัว จากง่ายไปยาก ลำดับตามพื้นที่ ลำดับตามเวลา และลำดับตามกระบวนการ และส่วนสรุปเรื่องควรสรุปให้เห็นความสำคัญของเนื้อเรื่องที่น่าเสนอ สรุปความคิดเห็นที่เห็นว่าเป็นประโยชน์ต่อชีวิตและสังคม สรุปเพื่อน้อมน้าวใจให้เกิดความร่วมมือในด้านต่าง ๆ และสรุปเพื่อให้เกิดการตระหนัก และจากการสังเคราะห์สามารถแบ่งออกเป็น สารคดีบุคคล สารคดีโอกาสพิเศษ สารคดีประวัติศาสตร์ สารคดีท่องเที่ยว สารคดีแนะนำวิธีทำ สารคดีเด็ก สารคดีสตรี สารคดีเกี่ยวกับสัตว์ สารคดีความทรงจำ สารคดีจดหมายเหตุ สารคดีรายงานเหตุการณ์ สารคดีธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

บทความ เป็นงานประเภทความเรียงที่มีผู้นิยมเขียนเป็นจำนวนมาก เพราะบทความมีรูปแบบการเขียนที่กะทัดรัด ใช้เวลาในการอ่านไม่มากและมีเป้าหมายในการนำเสนอที่ชัดเจนตรงไปตรงมา ซึ่ง Surasit (2549 : 109) ได้กล่าวถึงลักษณะเนื้อหาของบทความควรเป็นเรื่องที่ผู้อ่านส่วนมากกำลังให้ความสนใจ มีสาระแก่นสารให้ความรู้ มีข้อคิดเห็นของผู้เขียนแทรกอยู่ เนื้อหาสาระเหมาะสมกับผู้อ่าน มีวิธีเขียนชวนอ่าน ชวนให้คิด และทำให้เกิดความเพลิดเพลิน ส่วน Chuthawichit (2009 : 113) กล่าวว่าบทความเป็นงานเขียนทางสื่อสิ่งพิมพ์ทั้งหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และวารสาร เป็นการเรื่องเล่าที่ผู้เขียนมุ่งแสดงความรู้ ข้อมูล ประสบการณ์ แนวคิด ทักษะและความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่งที่เห็นประเด็นในสังคมให้ความสนใจ

ส่วน Matcharat (2009 : 91 - 92) กล่าวว่าบทความเป็นข้อเขียนที่เขียนขึ้นเพื่อแสดงหรือเสนอข้อคิดเห็นต่อเหตุการณ์ใดเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นเรื่องที่กลุ่มชนในสังคมกำลังให้ความสนใจหรือผู้เขียนนำเสนอขึ้นมาเพื่อให้เกิดความสนใจในสังคม บทความจะมีสาระหนักแน่น ทันเหตุการณ์ ผสมผสานกับแนวคิดของผู้เขียนที่เสนอให้ชวนคิดอย่างลึกซึ้งคมคาย อ่านแล้วเกิดปัญญาเห็นความชัดเจนและมีคุณค่า

นอกจากนี้ Triwiset (2011 : 239 - 244) ได้กล่าวถึงกระบวนการเขียนบทความ โดยเริ่มจากการเลือกหัวข้อเรื่อง นำหัวข้อเรื่องที่ได้ไปตั้งชื่อเรื่อง แล้วจึงนำไปวางแผน การเสนอเนื้อหา จากนั้นเริ่มเขียนการขึ้นต้นบทความ การใช้ถ้อยคำในบทความ การเขียนสรุป เมื่อเขียนเสร็จแล้วควรตรวจสอบความถูกต้องก่อนนำไปตีพิมพ์หรือเผยแพร่ และจากการสังเคราะห์ที่ได้แบ่งออกเป็นบทความทางวิชาการ บทความแสดงความคิดเห็น บทความ รายงาน บทความบรรยาย บทความวิเคราะห์วิจารณ์ บทความคำสอน บทความอธิบาย บทความสัมภาษณ์ บทความโต้แย้ง บทความท่องเที่ยว และบทความปกิณฑ

สรุปและอภิปรายผล

จากการสังเคราะห์หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ด้านการใช้ถ้อยคำและประเภท การเขียนสร้างสรรค์ จากหนังสือจำนวน 5 เล่ม ได้แก่ หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ ของ Wetchakun (1981) หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ ของ Triwiset (2554) หนังสือการเขียนเชิงสร้างสรรค์เพื่อการศึกษาและอาชีพ ของ Matcharat (2009) หนังสือการเขียนสร้างสรรค์ทางสื่อสิ่งพิมพ์ ของ Chuthawichit (2009) และหนังสือการเขียนสร้างสรรค์เชิงวารสารศาสตร์ ของ Surasit (2006) เพื่อสังเคราะห์ลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ การใช้ถ้อยคำ และประเภทการเขียนสร้างสรรค์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ทำให้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์งานเขียนของตนเองได้

การสังเคราะห์ลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ของ Chuthawichit (2009) Wetchakun (1981 : 35) และ Matcharat (2009 : 4) ทำให้พบว่าลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ควรมีความแปลกใหม่ จากประสบการณ์ ความนึกคิด ความเห็นหรือจินตนาการ ควรมีศิลปะโดยการใช้ถ้อยคำได้อย่างสละสลวย สื่อความหมายได้ชัดเจน เข้าใจง่าย ใช้คำสร้างจินตนาการและภาพพจน์แก่ผู้อ่าน ควรมีเอกลักษณ์ซึ่งไม่จำเป็นต้องยึดตามฉันทลักษณ์หรือรูปแบบการเขียนตามแผนที่กำหนด แต่ควรเขียนสร้างเอกลักษณ์การเขียนให้เกิดขึ้นเฉพาะบุคคล โดยการนำมาดัดแปลง ปรับปรุง แก้ไข ให้เป็นแนวความคิดของตนเอง และควรมีจินตนาการ เกิดจากการใช้จินตนาการเพื่อทำให้ผู้อ่านเกิดจินตนาการคล้ายตามผู้เขียน โดยผู้เขียนจะต้องสร้างภาพให้แจ่มชัดในการเรียบเรียงเรื่องราว ดังนั้นลักษณะการเขียนสร้างสรรค์ผู้เขียนควรเขียนตามความคิด จินตนาการ โดยใช้คำที่บ่งบอกความคิดให้ชัดเจนเพื่อสร้างงานเขียนให้มีความแปลกใหม่ มีศิลปะ และมีท่วงทำนองการเขียนที่เป็นเอกลักษณ์เฉพาะบุคคล รวมทั้งสร้างสรรค์งานเขียนให้มีคุณค่าและมีประโยชน์ต่อสังคม

ตั้งที่ Prathummasut (2005 : 144–154) ได้กล่าวว่าการเขียนที่จะได้รับการยอมรับว่ามีคุณค่าและสร้างสรรค์นั้น ควรพิจารณาจากคุณค่าด้านความประเทืองอารมณ์ คุณค่าด้านการพัฒนาสติปัญญา คุณค่าด้านความจรโรจใจและการยกระดับจิตสำนึก โดยที่ผลของการอ่านงานเขียนเชิงสร้างสรรค์สามารถนำไปพัฒนาวิธีการพูด การคิด และการทำงานตามวุฒิภาวะของตนเอง

การสังเคราะห์การใช้ถ้อยคำการเขียนสร้างสรรค์ของ Wetchakun (1981); Surasit (2006) และ Chuthawichit (2009) ทำให้พบว่าการใช้การหลีกคำซึ่งเป็นการหาคำที่มีความคล้ายคลึงกันมาสลับเปลี่ยน เพื่อไม่ให้เกิดการซ้ำกัน เพราะหากใช้คำซ้ำ ๆ กันจะทำให้ข้อความไม่ไพเราะ แต่ถ้ารู้จักใช้การหลีกคำจะทำให้งานเขียนน่ามากยิ่งขึ้น ซึ่ง Phetrat and Thongbai (2013 : 233 – 246) ได้กล่าวว่าการหลีกคำเป็นการใช้คำที่แปลกแตกต่างกันออกไป การหลีกคำจึงเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่นักเขียนใช้เพื่อทำให้ภาษาที่ตนเขียนสละสลวยน่าอ่าน และเพื่อให้เกิดสัมฤทธิผลในการสื่อสาร การศึกษาวิธีการหลีกคำจึงมีประโยชน์สำหรับผู้ที่จะประสงค์จะสร้างสรรค์งานเขียนให้มีคุณภาพ ดังนั้นการหลีกคำจึงควรเริ่มจากการรวบรวมคำและการพิจารณาคำต่าง ๆ ที่ได้มาจากคำต่างคำคล้าย คำง่าย และคำยาก

ส่วนการใช้คำที่ไพเราะพบการใช้คำซ้ำและการใช้คำซ้อน การใช้คำซ้ำจะแสดงถึงความสละสลวยและความไพเราะ มีลักษณะการใช้คำซ้ำอธิบาย ขยายความหรือเพื่อสื่อความหมายว่าเพิ่มมากขึ้น แม้ว่าการใช้คำซ้ำในที่ใกล้กันจะทำให้หน้าเบื่อ แต่ถ้าใช้อย่างมีศิลปะก็จะช่วยเพิ่มความน่าสนใจได้ ส่วนการใช้คำซ้อนมีทั้งการใช้คำซ้อนแสดงสภาพของเหตุการณ์ คำซ้อนแสดงอารมณ์ความรู้สึก คำซ้อนแสดงอาการ และการใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน นอกจากการใช้คำซ้ำและคำซ้อนแล้ว Posakritsana (1998 : 69 - 71) ยังได้กล่าวว่าการพิจารณาเลือกสรรคำที่ไพเราะมาใช้ในงานเขียน ควรพิจารณาการใช้เสียง การใช้คำที่มีพยัญชนะต้นตัวเดียวกันหรือการกลับคำ การใช้คำที่มีจังหวะและเสียงคล้องจองกัน การซ้ำคำเพื่อเน้นหนัก และการเว้นวรรคตอนให้ถูกที่ ซึ่งจะช่วยให้การใช้ภาษาในงานเขียนสละสลวยและน่าอ่านมากยิ่งขึ้น

การสังเคราะห์การใช้คำยังพบการใช้ภาษาภาพพจน์ซึ่งเป็นกลวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจ และมีอารมณ์ร่วมไปกับงานเขียนได้ โดยพบการใช้ภาษาภาพพจน์ทางด้านการใช้สัญลักษณ์และการใช้บุคลาธิษฐาน การใช้สัญลักษณ์ต้องใช้อย่างชัดเจนและตีความหมายในความหมายที่ลึกซึ้งไป การใช้บุคลาธิษฐานเป็นการสมมุติให้สิ่งที่ไม่ใช่

คนให้มีปฏิกริยาแบบคน สามารถพูดและโต้ตอบได้ และนอกจากพบการใช้ภาษาภาพพจน์ 2 ลักษณะดังกล่าวแล้ว Laksanasiri and Imsamran (2007 : 56) ได้กล่าวถึงภาษาภาพพจน์ 12 ชนิด ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ สัญลักษณ์ นามนัย อติพจน์ บุคลาธิษฐาน ปฏิทรรศน์ ปฏิพจน์ คำถามเชิงวาทศิลป์ การเลียนเสียงธรรมชาติ สัมพจน์ และการกล่าวอ้างถึง ซึ่งการนำภาษาภาพพจน์มาเรียบเรียงถ้อยคำจะทำให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจที่ลึกซึ้งและได้อารมณ์มากกว่าการใช้ถ้อยคำที่กล่าวอย่างตรงไปตรงมา

และสุดท้ายการใช้คำให้ถูกต้องเป็นลักษณะการใช้คำให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ เหมาะสมกับกาลเทศะและบุคคล ควรใช้คำให้ถูกต้องโดยเลือกใช้คำง่าย ๆ สั้น ๆ กะทัดรัด สละสลวย ได้ความชัดเจน มุ่งไปสู่ความหมาย ไม่อ้อมค้อม เพื่อสร้างความประทับใจแก่ผู้อ่าน ทั้งนี้ ผู้เขียนควรรอบรู้ลักษณะของคำอย่างลึกซึ้ง สังเกตการใช้คำในลักษณะต่าง ๆ เช่น คำเกี่ยวกับความรัก เกลียด โกรธ ตื่นเต้น หวาดกลัว ตกใจ ดีใจ เศร้า เพราะคำเหล่านี้จะแสดงความรู้สึกโดยเฉพาะ เมื่อนำมาใช้จะได้เหมาะสมกับเรื่อง และควรระมัดระวังการใช้คำสูง คำต่ำ คำหยาบ คำละเอียด และคำคะนอง เพราะคำเหล่านี้ผู้เขียนต้องรู้จักใช้คำให้เหมาะสมกับฐานะของบุคคล ระดับการใช้ภาษา และคำนึงถึงการใช้คำให้ตรงความหมาย

ทั้งนี้ Surasit (2006 : 36 - 37) ได้กล่าวถึงปัญหาสำคัญที่ทำให้ผู้เขียนเกิดความท้อถอยได้ เช่น การใช้คำผิดความหมาย การเขียนคำผิด การเขียนคำไม่ชัดเจน การเขียนไม่สนุก ไม่น่าอ่าน อ่านไม่รู้เรื่อง ไม่มีสารประโยชน์ต่อผู้อ่าน ไม่มีเอกลักษณ์เฉพาะของตนเอง เป็นเรื่องเดิม ๆ ไม่มีอะไรแปลกใหม่ ขาดความสมบูรณ์ ดังนั้น เมื่อได้ทราบถึงปัญหาแล้วลองวิเคราะห์เพื่อหาแนวทางแก้ไข ดังที่ Premphan (1999 : 19 - 20) ได้เสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาการสร้างสรรคงานเขียน ควรเริ่มต้นจากการสร้างงานเขียน การสร้างความมั่นใจ การจัดสรรเวลา การฝึกฝน และการสร้างแรงจูงใจ จากนั้นประเมินผลงานเขียนของตนเองที่เขียนเสร็จเรียบร้อยแล้วจากผู้อ่าน แล้วนำคำวิจารณ์ต่าง ๆ มาปรับปรุงแก้ไขต่อไป

ส่วนการสังเคราะห์ประเภทการเขียนสร้างสรรค์จากหนังสือของ Wetchakun (1981); Surasit (2006); Chithawichit (2009); Matcharat (2009) และ Triwiset (2011) พบว่าการเขียนสร้างสรรค์มีหลากหลายประเภท ได้แก่ บทกวีประจำวัน เรียงความ นิทาน เรื่องสั้น นวนิยาย กวีนิพนธ์ บทละคร สารคดี และบทความ ซึ่งประเภทการเขียนในลักษณะต่าง ๆ นี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์ผลงานการเขียนของตนเองได้ ดังนั้นเมื่อทราบประเภทการเขียนสร้างสรรค์แล้วจึงควรศึกษาองค์ประกอบของการเขียน

ซึ่งจะประกอบด้วยโครงเรื่อง แนวคิดหรือแก่นเรื่อง ตัวละคร ฉาก บทสนทนา กลวิธีการเล่าเรื่อง การเปิดเรื่อง การดำเนินเรื่อง การปิดเรื่อง รวมทั้งศึกษาท่วงทำนองการเขียนซึ่งเป็นลักษณะการใช้ถ้อยคำสำนวน แสดงออกถึงความรู้สึกนึกคิด ความลึกซึ้ง ความชัดเจน และสะท้อนความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือ โดยเน้นความชัดเจน ความกระชับของถ้อยคำ ความงดงาม สละสลวย และมีแนวคิดแปลกใหม่ ซึ่งจะทำให้การเขียนสร้างสรรค์มีความเด่นชัดและประสบความสำเร็จตามที่ต้องการ

Reference

- Chuthawichit, K. (2009). *Kan khian sang san thang sue sing phim*. (in Thai) [Creative Writing for Printing Media]. Nakhonprathom: Phetkasem Printing Group.
- Laksanasiri, C & Imsamran, B. (2007). *Phasa kap kan sue san*. (in Thai) [Language and Communication. (2nd Edition)]. Bangkok: P.Place
- Matcharat, T. (2009). *Kan khian choeng sang san phuea kansueksa lae achip*. (in Thai) [Creative Writing for Education and Profession]. (10th Edition). Bangkok: Thanakson.
- Phetrat, C & Thongbai, A. (2013). *Kan an lae kan khian thang wichakan*. (in Thai) [Academic Reading and Writing]. Bangkok: Odeint Store.
- Posakritsana, P. (1998). *Laksana chapho khong phasa thai*. (in Thai) [Characteristics of Thai Language]. (6th Edition). Bangkok: Ruamsan.
- Premphan, F. (1999). *Sat haeng kan chai phasa thai*. (in Thai) [Science of Thai Usage]. Kanchanaburi: Kanchanaburi Rajabhat Institute.
- Puthommasut, S. (2005). *Kan khian sang san mai yak arai loei*. (in Thai) [Creative Writing is Nothing Difficult]. Bangkok: Nawasan Press.

- Surasit, P. (2006). *Kan khian sang san choeng warasansat*. (in Thai) [Creative Writing in Journalism]. Bangkok: Saengdao.
- Triwiset, B. (2011). *Kan khian sangsan*. (in Thai) [Creative Writing]. Mahasarakham. Textbook Project in Honor of 80 Year Anniversary of His Majesty the King, Group of Rajabhat Universities in the Northeast.
- Wetchakun, C. (1981). *Kan khian sang san*. (in Thai) [Creative Writing]. Bangkok: Odeint Store.